

ШИНИЧИ ХОШИ КЪМ НЕИЗВЕСТНИТЕ ЗВЕЗДИ

Превод от японски: Любомир Тодоров, 1985

chitanka.info

Сребристият звездолет тихо продължаваше полета си в междузвездното пространство. Бяха изминали няколко години от момента, когато напусна Земята. През цялото това време в космическия мрак наоколо нищо не се променяше. Нямаше нито ден, нито нощ, нито дъжд, нито вятър, нито светкавици. Само безброй разноцветни звезди. Наистина, този застинал като вкаменелост пейзаж беше красив, но дневният режим на екипажа се въртеше еднообразно и нищо ново не се случваше.

Многобройните измервателни уреди работеха безшумно. Показваха, че полетът протича нормално. Само два от уредите отчитаха изменения — за времето и за разстоянието, което бяха изминали. Командирът погледна и каза:

— Най-после изминахме половината разстояние. Дръжте се, очаква ни още толкова време и същият режим, както досега!

— Само че какво да правим, много зле ни се отразява скуката? — попита един от космонавтите.

— Да, скуката... — отговори командирът. — Наистина, животът в междузвездния кораб е монотонен. Но да не би животът на Земята да е по-интересен? Дори е по-лош. Там човек още от раждането си, та чак до смъртта се движи по самоходните тротоари, живот върху конвейерна лента. Без вълнения, без силни преживявания. А това живот ли е?

Останалите членове на екипажа се съгласиха с мнението на командира и закимаха с глави.

— Да, наистина е така.

— На Земята вече изчезна дори и ужасът. Някога в миналото поне думата „война“ е сепвала хората, но сега тя е загубила тази си сила.

— Вярно е, много време измина, откакто са изчезнали войните. Сигурно са носели на хората много силни усещания, тъй като никой не е знаел предварително дали ще победи, или ще бъде победен. Но откакто бе създадено разрушителното ядрено оръжие, всички разбраха, че една война би означавала край за цялото човечество. А как да се вълнуваш, щом още от самото начало на всички е ясно как ще завърши войната? Няма го силното усещане! И тъй като вече никой не намираше нищо интересно във войната, тя стана безсмислена — каза командирът.

— На Земята няма нищо друго освен скука. Като стигнахме до този извод, ние решихме да се качим на космическия кораб и се радваме, че успяхме. С нас е надеждата, че ще видим нови звезди, ще срещнем нови светове. Имаме възможност например да се сблъскаме и с различни опасности. Но, кажете ни, командире, ще оправдае ли нашите очаквания звездата, към която лети космическият кораб?

— По всяка вероятност на планетата трябва да има някакъв живот. Вие, предполагам, добре знаете защо избрахме този космически курс. Електрониката се разви до такава степен, че нашите устройства са в състояние да уловят и усилят и най-слабите електровълни. Можем да слушаме радиопредаванията, които идват от тази планета. — При тези думи командирът натисна едно от копчетата пред себе си.

Електровълните, идещи от планетата, към която летеше космическият кораб, се превърнаха в звуци и го изпълниха докрай. Естествено, никой не разбираше странните думи, но те имаха странната сила да пробудят копнежа към неизвестното. Това беше някаква мистична, непозната, демонична сила, но нелишена от екзотика. Без съмнение всички мечтаеха да се срещнат с цивилизацията, за чието съществуване имаше сериозни предположения. Сивото ежедневие и скуката изчезнаха.

— Не е възможно всичко туй да са само някакви автоматични предавателни станции. Тук сигурно има нещо! — подхвърли някой.

Разбира се, това беше само шега. Шансът да бъде истина беше едно към десет хиляди. Но нали именно затова бяха издържали този дълъг и монотонен звезден път?

Еднообразието, което цареше от времето, когато напуснаха Земята, се наруши изведнъж. Зазвъняха сигнални системи, уредите докладваха за промяна в ситуацията. Космонавтите веднага заеха местата си.

— Какво има? Какво се е случило? — извика командирът.

От наблюдателния отсек долетя отговорът:

— Пред нас, по маршрута, по който се движим, е открит обект от неизвестна система.

— Така ли? Намалете скоростта, за да избегнем сблъскването. Какво представлява обектът? Установете дали не е метеорит!

Всички наблюдателни устройства бяха фокусирани върху неизвестния космически обект.

— Не, едва ли е метеорит. Прилича на космически кораб. Но естествено не е от земните космически кораби. Насочва се право срещу нас. Изглежда, че също намали скоростта.

— Така ли? Внимавай дали не ни предупреждава!

Нервите на всички бяха обтегнати до крайност. Това беше първият контакт с неизвестна цивилизация. Не се знаеше дали е приятелски настроена тя, или крие враждебни замисли. Засега нямаха основание да нападат първи. Не им оставаше нищо друго, освен да следят внимателно поведението на другия звездолет. Точно когато двата космически кораба се разминаваха, от другия изстреляха нещо, което се насочи към земния кораб.

— Тревога! — извика преbledнелият командир с глас, който звучеше и заповеднически, и ужасено.

Но вече беше късно, нямаше никакво време за промяна на курса. Впрочем не, време за промяна на курса имаше, но като че ли действуваше огромната сила на някакъв магнит, която им попречи да избягат. „Нещото“ се доближи до звездолета. Само след миг то щеше да се взриви и всички щяха да се разлетят на парченца в космическото пространство. Никой през живота си не беше изпитвал такъв ужас. Изчакаха със затаен дъх няколко секунди, но взрив нямаше. Това ги изпълни с още по-голям ужас. Сигурно беше взрив със закъснител. За да може неприятелският космически кораб да се отдалечи на безопасно от взрива разстояние! Или може би това „нещо“ имаше устройство, което постепенно разтапя метала. Ако това е така, те бавно щяха да посрещнат смъртта.

— Не стойте така! Веднага проверете какво става! — взе инициативата командирът и започна да облича скафандъра си.

Екипажът го последва.

От външната страна на звездолета беше залепнало Нещото. Приличаше на малка обла тръба. На можеше да се отлепи лесно. Дали да не опитат да го отворят със сила и да видят какво има вътре? Ами ако избухне, докато го отварят? Все пак решиха да го отворят, по-лошо не можеше да стане.

Лесно отвориха цилиндъра. Изглежда, вътре нямаше нищо опасно. Само някакъв свитък, на който бяха нанесени писмени знаци. Взеха го и се прибраха в звездолета.

Като го разгледаха по-добре, видяха, че това са серия от картинки, които подредиха последователно, и успяха да разчетат скрития смисъл.

— Това, което намерихме, изглежда е средство за предаване на съобщения между космически кораби. Оттук и начинът, по който се отваря — заключи командирът. Всички го слушаха със затаен дъх. Накрая въздъхнаха с облекчение, но то бързо отстъпи място на любопитството:

— И какво ни съобщават?

Командирът разлистваше страниците и лицето му се намръщи. Другите космонавти се натрупаха около него и надничаха един през друг. От рисунката можеше да се разгадае следното:

„Ние нямаме никакви враждебни намерения към вас. Нашата планета е мирна и животът на нея е безкрайно еднообразен. Този живот на нас СТРАШНО ни омръзна, затова си построихме космически кораб и тръгнахме на космическо пътешествие, да търсим силни усещания и нови преживявания сред непознати светове.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.